

University of Groningen

Economic Development of Thailand, 1850-1950. Response to the Challenge of the World Economy

Manurungsan, Sompop

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

1989

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Manurungsan, S. (1989). *Economic Development of Thailand, 1850-1950. Response to the Challenge of the World Economy*. s.n.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

SAMENVATTING

Sompop Manarungsan

Economic Development in Thailand, 1850-1950: Response to the Challenge of the World Economy.

Economische ontwikkeling in Thailand, 1850-1950: Reactie op de uitdaging van de wereldeconomie.

De economische geschiedenis van Thailand tussen het begin van de openstelling van het land voor de vrije internationale handel rond 1850 en de Tweede Wereldoorlog is van bijzonder belang vanwege de snel toenemende specialisatie in de rijstexport. In de periode 1850-1950 die door deze studie wordt behandeld, nam het volume van deze export meer dan twintigvoudig toe. Ondanks deze sterke reactie op de openstelling van het land, kwam het in Thailand niet tot een significante economische ontwikkeling.

Het doel van deze studie is het onderzoeken van de obstakels tot en de patronen van economische ontwikkeling vanaf het moment dat Thailand deel begon te nemen aan de internationale economie in het midden van de negentiende eeuw. De studie concentreert zich op factoren die ten grondslag lagen aan de ontwikkeling van de produktie der belangrijkste handelsprodukten (rijst, tin, teak, rubber en suiker), op de evolutie van de markt gerichte produktie, de internationale handel, de arbeidsverdeling en het fiscale en monetaire beleid van de regering, die de trends van de economische ontwikkeling beïnvloedden.

In het begin van de negentiende eeuw had de Thaise economie nog maar een beperkte ontwikkeling doorgemaakt. Na het Bowring verdrag (1855), waardoor vrijhandel kon ontstaan, breidde Thailand's internationale handel zich uit en begon Thailand grond en arbeid meer intensief te benutten. Buitenlandse handel was de motor van de groei. Hoewel de Thaise economie meer betrokken raakte bij de produktie van rijst, was de samenstelling van de export voor 1880 meer divers dan daarna.

Voor de groei van de rijstexport speelden na de tachtiger jaren de ontwikkeling van moderne transportmiddelen en telecommunicatie-netwerken, in het bijzonder de komst en de verbetering van stoomschepen, de opening van het Suezkanaal en de verbinding van Bangkok met de buitenwereld door telecommunicatie, een belangrijke rol. De ontwikkeling van het vervoer per stoomschip en de opening van het Suezkanaal brachten de landen in Azië dichterbij de Europese markt. Dit versnelde de ontwikkeling van rijst- en andere handelsgewassen evenals de mijnbouwproduktie in Zuidaziatische landen.

De vermindering van transportkosten over de lange afstand stimuleerde de toenemende integratie van de rijsthandel van tropisch Azië en andere landen, in het bijzonder van China. Na het begin van de twintigste eeuw, was de rijsthandel in (Zuid-)China dus in hoge mate geïntegreerd met de Thaise markt. De vermindering van transportkosten leidde tot een verhoging van de exportprijzen van rijst. Deze verhoging kan ook deels veroorzaakt zijn door de toegenomen vraag uit het buitenland, aangezien de verminderde transportkosten relatief lage consumentenprijzen in de importerende landen tot gevolg hadden.

Aan het eind van de negentiende eeuw veroorzaakten in verschillende landen van Zuidoost-Azië de verbouwing van andere handelsgewassen en de mijnbouw een verandering in de samenstelling van de bronnen van bestaan doordat het produceren van rijst voor eigen gebruik verlaten werd. De noodzaak tot het voeden van grote aantallen arbeiders op de plantages en in de mijnbouw in Malakka en

elders leidde tot een toename van de vraag naar rijst vanuit het buitenland, die tegelijkertijd de groei van rijstproductie en rijsthandel in landen met een overschot aan rijst teweegbracht. In het bijzonder gold dit voor Birma, Indochina en Thailand.

De toename van de buitenlandse vraag naar rijst bevorderde dus de snelle expansie van de rijstbouw met stijgende prijzen als stimulans. De economische expansie sinds het eind van de negentiende eeuw kan daarom grotendeels worden toegeschreven aan rijst, die tweederde van de totale export vormde, terwijl andere producten zoals tin en teak slechts een marginale positie innamen.

De invloed van de internationale handel op de marktproductie hangt grotendeels af van de beschikbaarheid van adequate binnenlandse transportmiddelen. Ten gevolge van verschillen in de transportmogelijkheden maakte Thailand een onevenwichtige regionale ontwikkeling door. Productie voor de markt vond het eerst plaats in de relatief meer toegankelijke gebieden, in het bijzonder die welke rond de hoofdstad gelegen waren. De andere gebieden lieten een nogal gemengd beeld zien. Het noordoosten was waarschijnlijk het meest op zelfvoorziening gericht.

Gedurende de tweede helft van de negentiende eeuw en het begin van de twintigste eeuw produceerden Thaise boeren toenemende hoeveelheden rijst bestemd voor de handel, ondanks een laag groeitempo van de beroepsbevolking en een laag niveau van technologische innovatie in de rijstproductie. Dit duidde op een groot overschot aan productiecapaciteit in de Thaise economie.

Helaas, de "rijst boom" duurde niet erg lang. Aan het eind van het eerste decennium van de twintigste eeuw begonnen de productie van en de handel in rijst af te nemen. In het interbellum, kort na de Eerste Wereldoorlog, vertoonden de exportprijzen van rijst een stijgende tendens. Gedurende andere perioden was de markt grillig en lieten de prijzen een dalende tendens zien.

De verslechtering van de internationale handel in de periode tussen de twee wereldoorlogen, waarvan het effect werd versterkt door het inadequate binnenlandse transportnetwerk, leidde tot een daling van het op de markt gebrachte aandeel van de rijstproductie. In het kort samengevat, het waren het bestaan van een hoge marge van overproductie ten gevolge van de afname van de internationale handel, de kleine binnenlandse markt en de ontoereikendheid van het vervoersnetwerk, die leidden tot het relatief lage peil van de ontwikkeling van de marktproductie in Thailand voor 1950.

Andere belangrijke handelsproducten zoals teak, tin en rubber, werden ook geconfronteerd met marktproblemen in het interbellum. De economische werelddepressie van deze periode trof alle drie bovengenoemde handelsproducten.

In het gehele tijdvak 1900-1945 maakten de vier belangrijkste exportproducten (rijst, tin, teak, rubber) ongeveer tachtig tot negentig procent van de totale export uit. Meer dan tweederde daarvan bestond uit rijst. In de hele periode tussen de twee wereldoorlogen waren de exportprijzen van deze handelswaren veranderlijk ten gevolge van de onzekerheid van de wereldmarkt.

Concluderend kan gezegd worden dat tot aan de eerste helft van de twintigste eeuw het grootste deel van de Thaise boeren zich nog steeds bevond in een "vent for surplus" situatie, die gekenmerkt werd door een onderbezetting van de belangrijkste productiefactoren, in het bijzonder van land, trekdieren en arbeid.

In het tijdvak dat ons onderzoek beslaat, waren de lonen van koelies in Thailand, hoewel hoger dan die in overbevolkte landen als China, Japan en Java, niet aantrekkelijk voor Thaise boeren.

Zelfs gedurende de rijstrecessie in de periode tussen de twee wereldoorlogen zouden boeren waarschijnlijk meer comperatief voordeel gehad hebben bij het produceren van rijst, dan bij het verlaten van hun landbouwgronden om

loonarbeid te verrichten. Alhoewel zij hun opbrengst voor de markt moesten verminderen en terug moesten keren naar zelfvoorziening, hadden zij meer vrije tijd kunnen genieten of hun vrije tijd voor andere activiteiten aan kunnen wenden.

Daar produktie en export in de periode voor 1950 afhankelijk waren van slechts een paar belangrijke handelsprodukten, was de Thaise economie relatief onderontwikkeld zoals ook wordt gesuggereerd door andere hierna te noemen indicatoren.

Ondanks de vrijhandel na 1855 stegen de importen niet veel. Zij bestonden uit allerlei soorten handelswaaren. De kleine hoeveelheden van importartikelen wijzen erop dat ze werden geconsumeerd door een kleine groep van de bevolking, in het bijzonder de groep met hoge inkomens in de geurbaniseerde gebieden. Er moet worden opgemerkt dat niet alleen de import van elk soort kapitaalgoed klein was, maar dat ook de totale waarde van geïmporteerde kapitaalgoederen duidelijk lager was dan die van geïmporteerde consumptieartikelen.

Voor 1950 was de ontwikkeling van de geldeconomie betrekkelijk gering in Thailand. Tegen het eind van de negentiende eeuw werden in Thailand verscheidene commerciële banken gevestigd. Zij werden gemachtigd bankbiljetten uit te geven. De totale circulatie was in 1902, 14 jaar nadat de eerste bank was opgericht, echter slechts 3,3 miljoen baht. De circulatie daarvan was ook hoofdzakelijk beperkt tot Bangkok. Op dorpsmarkten vonden transacties voornamelijk plaats door middel van ruilhandel. Hoewel de circulatie van zowel bankbiljetten als zilveren munten na het begin van de twintigste eeuw toenam, was de circulatie per hoofd van de bevolking betrekkelijk laag.

Geconcludeerd kan worden dat de Thaise economie voor 1950 gekenmerkt werd door een lage economische groei. De jaarlijkse samengestelde groeivoeten van het bruto binnenlands produkt waren in de periodes 1870-1913 en 1913-1950 respectievelijk 1,3 en 2,2 procent. De grotere jaarlijkse groei in de laatstgenoemde periode was voornamelijk toe te schrijven aan de bevolkingstoename, terwijl in de eerstgenoemde periode de groei van de export de voornaamste oorzaak was.

De economie van Thailand werd gekenmerkt door een laag inkomen per hoofd van de bevolking. De jaarlijkse samengestelde groeivoeten in de perioden 1870-1913 en 1913-1950 waren respectievelijk 0,4 en 0 procent. Economische problemen en de relatief hoge bevolkingsgroei tijdens de periode tussen de twee wereldoorlogen waren de belangrijkste oorzaken van de nulgroei van het bruto binnenlands produkt per hoofd.

Na 1950 verbeterden de economische prestaties van Thailand aanzienlijk. De jaarlijkse samengestelde groeivoet van 1950 tot 1973 bedroeg 6,4 procent. Naast de verbetering van de wereldvraag naar Thaise exportprodukten, waren er nog verscheidene andere factoren welke bijdroegen tot de versnelling van de groei. Niet alleen besteedde de regering na 1950 veel meer aandacht aan kapitaalinvesteringen (in het bijzonder verkeerswegen), maar ook de toestroom van buitenlandse kapitaal was groot. Naast privékapitaal investeerden de Verenigde Staten ook een enorm bedrag voor militaire uitgaven in Thailand. De Thaise economie werd daardoor sinds het eind van de vijftiger jaren gekenmerkt door een snelle diversificatie.